

Vizeskád

Wather bath

Az OTDK-ra beadandó munkám fürdőkádat ábrázoló kép, mely a többi kádas képeim közül került ki a pályázat céljából. Ezeknek van előzménye a tavalyi munkáimra visszakanyarodva, mert már akkor is foglalkoztatott a víz, mint természeti és szimbolikus elem.

Tavaly, a második évfolyamban képzelet után festett tájképekkel foglalkoztam. Kiindulópontnak a fa szolgált. Ez a szimbolikus jelenség már gyerekkorom óta nagyon érdekelt. Először Pécsen, a Balokány-ligetben készült egy ceruzarajz tanulmány egy fűzfáról. Ezután már emlékezetből festettem ugyanúgy fűzfát olajjal, vászonra. Ennél a képnél kezdődött el egy monokróm aláfestésre felhordott apró ecsetvonásokra épülő felületalakítás (pöttyöző technika). Ennek alkalmazásával egy kisebb sorozat készült. A következő képek mind fatáblára készültek olajfestékkel. A reális kép és a látvány utáni festészet nem foglalkoztatott.

Első képem egy fára készült táblakép volt. A képen három fa jelenik meg egy tavat övezve, itt ez még egy hátsó kőfallal bővült, ami egyfajta elhatárolódást jelképez számomra. A környezetet több irányból befújó szelek befolyásolják, ezeknek színei olyanok, amilyen az adott hőmérsékletük. A föld alapja tört vörös, amelyre némi száradást követően tört cinóberzöld került. Az égboltnak fehér alapozófestéket hordtam fel. A három fát tört okkerekéből, sárgákból, barnákból és vörösekből, a tó pedig feketéből kapott aláfestést, amire még egy mély tört kék érték került. A kőfal önmagában kihagyott mezeje spontánabban és gyorsabb festéssel készült. Az aláfestett alapokra ezután kerültek a pöttyözött rétegek, melyek a fák esetében optikailag plasztikus illúziót keltenek. A fű zöldje kadmium sárga és phtalokék keveréke. Az égbolt tört kékekből és fehérekből épült. Ez a rétegekből álló festészeti technika az alapja a többi képnek is. Az *Ötfás* táblakép építési módja is hasonló, itt azonban már a tó és a fák az első kép környezetének kifordított rendszerében helyezkednek el, mert itt a fák és a tó dombon foglal helyet a völgytől eltérve. Ennek melegebbek, világosabbak a

színei. Ehhez hasonló rendszerű a *Halrajos kép*, a *Tél* vagy az *Eső* című kép is. Ez utóbbiak már csak a természet vagy éghajlat adta egyszerűség csodálatához, szeretetéhez kapcsolódnak. Az *Ötfás kép* című munkám után már nem jelentek meg fák a képeimen, de a tó motívuma, azaz a víz szerepe mindvégig jelen maradt. Idén festett képeimnek egyik fő alkotóeleme is a víz lett.

A nyár folyamán Nagyanyám által megszerettem egy egyszerű házi munkát, a mosást. Ő tanított meg, hogy nem túl nagy, de egy jó kupac ruhát fürdőkádban könnyedén ki lehet mosni.

A folyamat rendkívül kedvessé vált számomra. Bár önmagában nagyon egyszerűnek tűnő munka ez, számomra végtelenül szép. Miközben a ruha belekerül a kádba és átítatódik a meleg vízzel, illetve a mosószeres oldatban kicsapja a beleült piszkot, egy állandó körforgást juttat eszembe. Annak allegóriáját is, hogy bizonyos terhektől és gondoktól meg kell szabadulnunk. A bűnt és bűnbánatot is jelképezheti, hiszen elég Arany János: *Ágnes asszony* című balladájára gondolnunk. A ruhamosás ezért nekem szimbolikus értelmű.

A kád révén ide kapcsolódik a fürdés élvezete is, a vízbe merülés.

Először gyűjtésnek fotósorozatot készítettem kádokról. Így a látvány erős irányt ad a képeimhez, hisz az előzmény fénykép, tehát a realizmus keretein belül maradván festettem a képeimet. Ezek mindegyike felülnézetből látható. Témában érdekelt a kádban megjelenő tiszta víz (fürdővíz), a víz mozgása, illetve az abban megtörő fény, a víz elszíneződése a színeresztő textiliától, és a vízben megjelenő átnedvesedett ruha.

Kompozíciójában részletfelvételek mellett (csak a vizet és az azt befoglaló látványt), nagyobb látószöget is választottam, ahol már a kád egészen a pereméig látszik. A környezetében lévő kiegészítőket is megjelenítettem, mint a szappantartó és a zuhanyrózsa. Kihagyhatatlannak tartom a víz forrását, a szappant és annak helyét, hiszen ezek mind a fürdést szolgáló klasszikus tartozékok.

A beadandó pályamunkámon a tört fehérek kapnak hangsúlyt. Ennél a képnél a látvány egészen a kád széléig tart, magában foglalja a csaptelepet és a zuhanyrózsát, a szappantartót. A víz tele van fehér ruhával, illetve fehérneművel. A tört fehéreken kívül megjelennek még az okker, szürke, és sárga színértékek. A ruhadarabok az átázás során megduzzadtak, így néhol kiemelkednek a vízből, levegővel vannak megtelve. A

Vizeskádát néhol alla prima festésmóddal, máshol több rétegben festettem. A képet erősen befolyásolja az előzetes látvány, melyhez ez esetben a fotó szolgált. Ettől elvonatkoztatva viszont nem ábrázoltam azt fotórealisztikusan, mert az a fajta festési mód már kiesik érdeklődési körömből. Törekedtem megtartani az ecsetkezelés lendületességét, illetve a képen érezhető kezdeti frissességet, azaz a festék rétegén áttűnő vászon fehéret, mely jobban erősíti a színek intenzitását. Így tehát lazúrosabb és fedettebb rétegeket alkotják azt.

Jelenlegi festészeti témámhoz három kortárs magyar festőművészt tudok kötni, akik a festészetben hasonló vonalat követnek. Ilyenek Vojnich Erzsébet medencés képei, Váli Dezső hatalmas műterem sorozata, mely nagyjából már a végtelenségig kimeríti a nézőpontok, a hangulatok és a színhatások együttesét ugyanabban a térben, vagy Szüts Miklós.

Táblaképem a festési módszere, illetve maga a téma még befejezetlen. Következő képeim is még ebben a témában maradnak, de valamivel szeretném növelni a képformátumot, illetve a tapasztalataim alapján a lazaságot és a frissességet tartva szem előtt szeretném azokat folytatni.